

Sygn. akt *IV U 918/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Beata Bury

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Pokrzywa

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 października 2020 r.

w R.

sprawy z wniosku M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o świadczenie postojowe

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 15/06/2020 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 918/20

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 października 2020 roku

Decyzją z dnia 15 czerwca 2020 r. znak: (...) ZUS Oddział w R. odmówił M. S. prawa do świadczenia postojowego, powołując się na art. 15 zq ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374).

Na uzasadnienie podano, że skarżąca nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, lecz jako wspólnik spółki prawa handlowego (jawnej) – kod (...). Tym samym, nie został spełniony warunek nabycia prawa do świadczenia postojowego.

W odwołaniu od powyższej decyzji, jak również w dalszym piśmie procesowym M. S. wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji. Argumentowała, że prowadzi działalność gospodarczą jako wspólnik spółki partnerskiej. Zaprezentowała analogię funkcjonowania wspólnika takiej spółki w zakresie rozliczania kosztów i przychodów oraz rozliczeń z ZUS i US. W związku z tym, został spełniony warunek wskazany w art. 15 zq ust. 1 pkt 1 ustawy COVID-19. Abstrahując od powyższego, wnioskodawczyni powołała się na treść art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, że za osobę prowadzącą działalność gospodarczą uważa się także wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej. Przy założeniu zatem, że skarżąca podlega ubezpieczeniom społecznym jako wspólnik spółki osobowej z kodem (...), nie pozostaje wykluczona z kręgu osób uprawnionych do świadczenia postojowego. Ustawa ta odwołuje się bowiem do osób

prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie innych przepisów szczególnych (niż przepisy ustawy Prawo przedsiębiorców). Tymi innymi przepisami mogą być regulacje Kodeksu spółek handlowych w zakresie, w jakim dotyczą spółek osobowych.

W odpowiedzi na odwołanie i w dalszym piśmie procesowym ZUS O/R. wniósł o oddalenie odwołania w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, podtrzymując dotychczas prezentowaną argumentację. Organ podkreślił, że wnioskodawca, jako wspólnik spółki jawnej, nie może nabyć prawa do świadczenia postojowego, albowiem nie może ono przysługiwać spółce (jest adresowane do osób fizycznych. Zdaniem organu, art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej wskazuje jedynie, kogo (jedynie) w zakresie ubezpieczenia społecznego należy traktować tak, jak osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą. Przepis ten nie ustanawia natomiast, kto jest prowadzącym działalność gospodarczą, albowiem o tym przesądza Prawo przedsiębiorców. Reguluje jedynie „rodzaje osób ubezpieczonych”, ograniczając swój zakres jedynie do kwestii podlegania ubezpieczeniom społecznym. Patrząc od strony funkcjonowania spółek, jedynie wspólnicy spółki cywilnej są przedsiębiorcami. Art. 15zq ustawy COVID-19 wyraźnie odsyła do ustawy Prawo przedsiębiorców. Organ rentowy powołał się również na wynik spraw toczących się przed tut. Sądem o sygn. IV U 670/20, IV U 903/20 i IV U 822/20.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. S. jest wspólnikiem spółki partnerskiej.

Wnioskodawczyni była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych jako wspólnik spółki prawa handlowego – spółki partnerskiej – kod (...).

(dowód: akta organu rentowego, okoliczność niekwestionowana)

W dniu 14 kwietnia 2020 r. M. S. złożyła do ZUS Oddział w R. wniosek o świadczenie postojowe.

Powyższy stan faktyczny w istocie bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił w oparciu o niekwestionowaną i tym samym wiarygodną dokumentację złożoną w aktach organu rentowego.

Aspekt wiarygodności posiadają ujawnione w toku postępowania dowody z dokumentów. Ich treść i autentyczność nie budzi wątpliwości, stanowiąc odzwierciedlenie stanu rzeczywistego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. S. podlegało oddaleniu.

Na wstępie należy podnieść, że w niniejszym postępowaniu Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ k.p.c., zgodnie z którym, sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, między innymi w sytuacji, gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy.

W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły o rozpoznanie sprawy na rozprawie, a złożone dotychczas pisma procesowe i brak wniosków dowodowych, po pouczeniu o możliwości ich zgłaszania, dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W tym miejscu należy wskazać, że w przypadku, gdy głosy stron miałyby się ograniczyć tylko do powtórzenia argumentacji zawartej w pismach procesowych, to wyznaczenie rozprawy tylko w tym celu nie wydaje się uzasadnione (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 26.6.2018 r., III AUa 1815/17). Sprawa nie miała charakteru wielowątkowego, wymagającego wyjaśnienia twierdzeń stron oraz odniesienia się do złożonych wniosków dowodowych. Jednocześnie jej istotą pozostawała interpretacja prawna przywoływanych przepisów (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 26.04.2018 r., VI ACa 1694/17).

Krąg podmiotów uprawnionych do świadczenia postojowego wyznacza treść art. 15 zą ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (poz. 374) – tzw. tarczy antykryzysowej 3.0 (zwanej dalej „ustawą COVID-19”).

Na wstępie należy zasygnalizować, że z uwagi na epidemię COVID-19 zaistniała potrzeba wprowadzenia szczególnych rozwiązań mających na celu przeciwdziałanie negatywnym skutkom gospodarczym tej sytuacji. Konieczne stało się opracowanie pakietu osłonowego dla przedsiębiorców, zapobiegającego zwłaszcza utracie płynności w ramach prowadzonych przez nie działalności. Powołana ustawa miała pozwolić na uruchomienie nadzwyczajnych instrumentów wspierających przedsiębiorców w tym okresie (druk sejmowy nr 299). Jednym z nich jest świadczenie postojowe. Zdaniem sądu, świadczenie to jest adresowane do osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, z pominięciem spółek, zarówno osobowych (poza spółką cywilną), jak i kapitałowych i ma na celu wspieranie wyłącznie wskazanego kręgu przedsiębiorców.

Od decyzji o odmowie przyznania prawa do świadczenia postojowego wnioskodawcy przysługuje prawo odwołania do właściwego sądu w terminie i na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego dla postępowań w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Przepisy art. 83 ust. 5-7 i art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stosuje się odpowiednio.

Zgodnie z art. 15 zą ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy z 2 marca 2020 r., świadczenie postojowe przysługuje **osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą** na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. (Dz.U. z 2019 r., poz. 1292) - Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, zwanej dalej "osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą".

Definicja przedsiębiorcy, zawarta w art. 4 Prawa przedsiębiorców stanowi, że przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. Przedsiębiorcami są także wspólnicy spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Patrząc zatem od strony funkcjonowania spółek, jedynie wspólnicy spółki cywilnej są przedsiębiorcami. Drugi wniosek to taki, że w rozumieniu ustawy Prawo przedsiębiorców działalność gospodarczą prowadzi spółka, a nie wspólnicy. Patrząc przez pryzmat art. 15 zą ust. 2 ustawy COVID-19, nie budzi wątpliwości fakt, że osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą – w rozumieniu tej ustawy – może być wyłącznie osoba fizyczna.

W przedmiotowej sprawie argumentacja skarżącej sprowadza się do założenia, że na wspólnikach spółek osobowych ciąży obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne, co zbliża ich sytuację do osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą, w powiązaniu z tym, że uzasadnieniem wprowadzenia świadczenia postojowego miało być odciążenie osób, które odprowadzają składki na ubezpieczenie społeczne „same za siebie”. W konsekwencji, świadczenie postojowe, w zamyśle, miało przysługiwać także innym osobom niż prowadzące „jednoosobowe działalności gospodarcze”, jeżeli w sferze ubezpieczeń społecznych (również podatkowej i innej „rozliczeniowej”) funkcjonują na analogicznych zasadach. Takie założenie jest pobieżne i nie uwzględnia zarówno wykładni gramatycznej, jak i celowościowej ustawy COVID-19.

Bez wątpienia, świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców. Powstaje pytanie, co miał na myśli ustawodawca, używając – w dalszej części przepisu – zwrotu: „lub innych przepisów szczególnych”, zwłaszcza, że następnie sumarycznie określa te osoby jako "prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą". Skarżąca naprowadzała, że owe „przepisy szczególne” to art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Stanowi on, że za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się także wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej. Wskazać należy na konstrukcję powyższego przepisu: **za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się: 1) osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą** na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo

przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, z wyjątkiem ust. 6a; (...) 4) wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej. Można w nim dostrzec wyraźne odgraniczenie podmiotów, o których mowa w pkt 1, gdzie jest odesłanie do Prawa przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych od podmiotów wskazanych w pkt 4. Ujęcie pkt 1, wskazujące na osobę prowadzącą działalność gospodarczą jest kompatybilne z art. 15zq ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy COVID-19, co pozwala przyjąć spójność tych regulacji, negowaną przez skarżącą.

Bez wątplenia wspólnicy spółek partnerskich (jawnych/komandytowych) nie są osobami prowadzącymi działalność gospodarczą na podstawie ustawy Prawo przedsiębiorców. Przedsiębiorcami są spółki, których są wspólnikami. Pytanie dalsze to takie, czy można zaliczyć wspólników do osób prowadzących działalność gospodarczą „na podstawie innych przepisów szczególnych”. W argumentacji organu rentowego art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej nie jest „innym przepisem szczególnym” w rozumieniu art. 15 zq ustawy COVID-19. Definiuje jedynie kogo, na potrzeby (tylko) tej ustawy, uznaje się za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność (zwrot: „uważa się”). Wskazane w nim osoby jedynie w zakresie ubezpieczenia społecznego należy traktować tak, jak osobę prowadzącą pozarolniczą działalność. Inaczej mówiąc, reguluje jedynie „rodzaje osób ubezpieczonych”, ograniczając swój zakres do kwestii podlegania ubezpieczeniom społecznym. Wskazane osoby, w tym wymienione w pkt 4, dla celów ubezpieczeń społecznych traktowane są jako osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Przepis ten nie ustanawia natomiast, kto jest prowadzącym działalność gospodarczą, albowiem o tym przesądza Prawo przedsiębiorców lub inne przepisy szczególne. Pojęcie osoby prowadzącej pozarolniczą działalność jest pojęciem sformułowanym dla potrzeb ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i dotyczy osób, które wykonują różnego rodzaju działalność na własny rachunek (zob. P. Kostrzewa, Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz, LEX/el. 2020, stan prawny - 2014). Tej interpretacji nie można w sposób dowolny przekładać na regulacje ustawy COVID-19.

Skoro w art. 15 zq ustawy COVID-19 mowa jest o odniesieniu do „innych przepisów szczególnych”, należy wskazać, o jakie przepisy może chodzić. Te inne przepisy szczególne to na przykład ustawa o rzemiośle bądź inne dające się zakwalifikować jako należące do przepisów prawa gospodarczego, regulujące status i zasady funkcjonowania przedsiębiorców.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że wspólnik spółki jawnej (per analogiam: partnerskiej) jest uznawany za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność na mocy art. 8 ust. 6 pkt 4 cytowanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jednak nie jest osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, gdyż taką osobą jest spółka jawna, a nie jej wspólnik (por. wyrok SA w Katowicach z 12.3.2019 r., III AUa 2348/18). W przywołanym orzeczeniu Sąd Apelacyjny ocenił, że konstrukcja prawna spółki jawnej wyklucza z kręgu osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej wspólnika spółki jawnej, ponieważ to nie on, lecz spółka jawna, której jest wspólnikiem, prowadzi zawodowo we własnym imieniu działalność gospodarczą. W konsekwencji, wspólnicy spółki jawnej, jako osoby prowadzące pozarolniczą działalność w rozumieniu art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podobnie jak wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólnicy spółki komandytowej lub partnerskiej nie mogą być traktowani jako osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu pkt 1 cytowanego przepisu, ponieważ zostali wyłączeni z tego kręgu w wyniku wyraźnego uznania ich za osoby prowadzące pozarolniczą działalność – art. 8 ust. 6 pkt 4, niebędące osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą – art. 8 ust. 6 pkt 1 (ujęcie węższe), natomiast o podleganiu przez nich ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej decyduje samo posiadanie statusu wspólnika spółki (jawnej/partnerskiej/komandytowej). Ze statusem tym nie musi być powiązane faktyczne prowadzenie tej działalności. Jest to istotna różnica w zasadach podlegania ubezpieczeniom społecznym, z jednej strony, osób fizycznych prowadzących pozarolniczą działalność, a z drugiej – wspólników spółek prawa handlowego. W jednym z ostatnich wyroków SA w Szczecinie przypomniął, że podstawowe znaczenie dla objęcia ubezpieczeniem społecznym osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą ma fakt rzeczywistego wykonywania tej działalności, na dodatek w sposób ciągły i o charakterze zarobkowym. Działalność gospodarcza to prawnie określona sytuacja, którą trzeba oceniać na podstawie zbadania konkretnych okoliczności faktycznych,

wypełniających znamiona tej działalności lub ich niewypełniających (por. wyrok z 23.1.2020 r., III AUa 403/19). Takiego wymogu nie stawia się wspólnikom, w tym spółek osobowych. Zatem spojrzenie z tej perspektywy zdaje się negować tezę, o tym, że ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych jest „innym przepisem szczególnym” w myśl art. 15 zą ustawy COVID-19. Pogląd ten doczekał się potwierdzenia w doktrynie (por. M. Barański (w): Komentarz do niektórych przepisów ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (red. K.W. Baran), LEX/el. 2020 i A. Bartosiewicz, Tarcza antykryzysowa. Szczególne rozwiązania w prawie podatkowym, rozliczeniach ZUS i wybranych aspektach prawa pracy związane z COVID-19, LEX/el.). Wskazano w niej, że wspólnicy spółki jawnej, jako osoby prowadzące pozarolniczą działalność w rozumieniu ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, podobnie jak wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólnicy spółki komandytowej lub partnerskiej, nie mogą być traktowani jako osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą, ponieważ zostali wyłączeni z tego kręgu w wyniku wyraźnego uznania ich za osoby prowadzące pozarolniczą działalność (na podstawie art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej) niebędące osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą, o których stanowi art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy (zob. także wyjaśnienia Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, Departament Ubezpieczeń Społecznych z 1.06.2020 r., DUS-I.052.328.2020.PSB). Kategorie osób wskazane m.in. w art. 8 ust. 6 pkt 1 i pkt 4 ustawy systemowej należą do osób prowadzących pozarolniczą działalność, ale są to kategorie odrębne i w odmienny sposób potraktowane w zakresie prawa do świadczenia postojowego.

Dodatkowo, analizując art. 8 ust. 6 ustawy systemowej, należy podkreślić, że stanowi on jak rozumieć osobę prowadzącą pozarolniczą działalność dla celów ubezpieczeniowych (w sferze ubezpieczeń społecznych), nacisk położony jest, jak już wskazano, na faktyczne prowadzenie działalności, co wynika także z uregulowania art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, zgodnie z którym, wyłączeniu z ubezpieczenia podlegają okresy, na które wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie art. 36aa oraz przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców. W przypadku natomiast osób, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt. 4 ustawy systemowej (tj. wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wspólnik spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej), ww. **ustawa nie uzależnia podlegania tych osób ubezpieczeniom społecznym od prowadzenia działalności przez wskazane spółki**. Przepis ten wskazuje zatem, że tytułem do podlegania ubezpieczeniom społecznym jest sam status osoby, o której mowa w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej, innymi słowy „bycie wspólnikiem”. Jest to kolejny argument przemawiający za wyodrębnieniem i odmiennym potraktowaniem tych kategorii. Podmioty te, w sferze prawa ubezpieczeń społecznych, nie są zatem tożsame i nie może tego zmienić założenie o opłacaniu składek na zasadzie „sami za siebie”. Powołany przepis – dla potrzeb podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym – wyraźnie rozróżnia wspólników spółek osobowych jako kategorię odrębną od osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, co w konsekwencji oznacza, że wspólnicy nie mogą być traktowani jako osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 8 ust. 6 pkt 1 ww. ustawy. Pozostaje to w ścisłym związku z uregulowaniami ustawy z 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz.U. z 2020r., poz. 1526), z przepisów którego wynika m.in., że spółka jawna jest spółką osobową, która prowadzi przedsiębiorstwo pod własną firmą, a nie jest inną spółką handlową i ma zdolność prawną. Zgodnie z art. 8 § 1 ww. Kodeksu spółka osobowa może we własnym imieniu nabywać prawa, w tym własność nieruchomości i inne prawa rzeczowe, zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywana. Spółka osobowa prowadzi przedsiębiorstwo pod własną firmą i podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego. Oznacza to przyznanie określonego statusu spółce, a nie wspólnikom.

Powyższe zważania, zgodnie z intencjami wnioskodawczyni i jej argumentacją, mogłyby ewentualnie spowodować poszukiwanie wykładni celowościowej ustawy COVID-19, ale i ta prowadzi do odmiennych, niż wskazuje skarżąca, wniosków. W uzasadnieniu do projektu tej ustawy faktycznie znajduje się wskazanie, że świadczenie postojowe jest przeznaczone dla najbardziej zagrożonych grup, do których należą „osoby prowadzące działalność gospodarczą, opłacające składki same za siebie”. Takimi osobami mogłyby być wspólnicy spółek jawnych (i innych osobowych), również dotknięci skutkami pandemii tak samo jak osoby prowadzące działalność gospodarczą w oparciu o wpis do CEiDG. Należy jednak podkreślić, że tego typu argumentacja mogłaby znaleźć rację bytu dopiero w sytuacji

braku jednoznacznych wyników wykładni językowej ww. przepisów. Poza tym, taki zwrot uzasadnienia nie przesądza o tym, że każdy, a limine, kto opłaca składki „sam za siebie” jest uprawniony do świadczenia postojowego. W żadnym wypadku takie sformułowanie nie stanowi podstawy do nieuzasadnionej wykładni rozszerzającej zakresu podmiotowego świadczenia postojowego. Ustawodawca w sposób wyraźny ograniczył krąg osób uprawnionych do powyższego świadczenia, jak również przesłanki nabycia do niego prawa. Tak uczynił zresztą również w przypadku innych instrumentów wspierających przedsiębiorców, formułując szereg przesłanek pozytywnych i negatywnych (np. w odniesieniu do dodatku solidarnościowego). W konstrukcji świadczenia postojowego dominuje funkcja alimentacyjna i dochodowa. Ze względu na pełnione przez to świadczenie funkcje, może być ono postrzegane jako świadczenie stanowiące substytut wynagrodzenia lub dochodu, które nie może być pobierane lub uzyskiwane z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej. Wskazać jednak należy, że przysługuje on na podstawie specjalnej ustawy, której przepisy mają charakter bezwzględnie obowiązujący i nie dopuszczają nieuprawnionej wykładni per favorem. To, że **wspólnicy spółek osobowych**, zgłoszeni do ubezpieczeń z kodem (...), opłacający składki „sami za siebie” w tym obszarze są traktowani jako osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą, nie kreuje prawa do innych uprawnień, w tym świadczenia postojowego, albowiem jego konstrukcja nie jest oparta na instrumentach ubezpieczeń społecznych, w tym na sposobie opłacania składek na to ubezpieczenie. Jest to świadczenie dedykowane osobom fizycznym, u których przestój działalności, jako przedsiębiorców, zrodził zagrożenie dla dalszego funkcjonowania, wręcz bytu i egzystencji. Trudno dopatrzeć się takiego założenia w odniesieniu do spółek prawa handlowego, choćby osobowych. Można tutaj wskazywać na pewną dychotomię, gdyż na gruncie prawa przedsiębiorców wspólnik spółki jawnej (partnerskiej/komandytowej) nie jest przedsiębiorcą, a z punktu widzenia ubezpieczeń społecznych – jest (por. wyrok SN z 13 września 2010 r., II UK 82/10). W przypadku jednak prawa do świadczenia postojowego decyduje kwalifikacja z punktu widzenia regulacji dotyczących działalności gospodarczej, tj. jak daną osobę czy też podmiot postrzegają te właśnie przepisy. Świadczenie postojowe nie powinno być kwalifikowane jako świadczenie z ubezpieczenia społecznego, a szeroko pojmowane świadczenie dla przedsiębiorców, dlatego przesądzający powinien być status uprawnionego w rozumieniu przepisów prawa handlowego i gospodarczego, a nie prawa ubezpieczeń społecznych.

Reasumując, ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych nie rozstrzyga kwestii statusu przedsiębiorcy ani podstawy prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, lecz wskazuje wyłącznie na zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym podmiotów w niej wskazanych. Z kolei, przepis art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie jest podstawą prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej przez wspólników spółki jawnej (komandytowej/partnerskiej). Wspólnicy tych spółek podlegają ubezpieczeniom społecznym w okresie prowadzenia działalności przez spółkę, a nie posiadania statusu wspólnika, mimo niewykonywania przez spółkę działalności.

W świetle powołanych wyżej przepisów i argumentacji prawnej, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 KPC, Sąd odwołanie oddalił.